

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. V. Reijcit patrem Franciscanum à matre submissum. Mater aperit marito, filio Friderico, alijsque Yolandae consilia. Fridericus Sororem frustrà aggreditur. Mater artificiosè ab eá impetrat, ut ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

bat, acciri iubet. Nec moratus ille, adfuit. Ei Margarita animi sui secreta aperuit; cumque ad filiam sermo devenisset, institit cum lacrymis orare, ut exploraret funditusque scrutaretur filia mentem. Mox & Yolanda peccata sua confessa est, quidque haberet in animo, intrepidè fortiterque exposuit. Ille perpensa tam insigni Yolandæ constantia, nec mutari posse, quod constituerat, auctor est magnoperè matri, ut sineret filiam Sanctimonialibus se iungere. Mater id consilium permolestè ferens, doluit hanc perditam operam.

CAPVT V.

Reiicit patrem Franciscanum à matre submissum. Mater aperit marito, filio Frederico, alijsque, Yolandæ consilia. Fredericus Sororem frustra aggreditur. Mater artificiosè ab eâ impetrat, ut dissimulet pia animi decreta. Yolanda cum Walthero & Virginibus MARIÆ Vallis clam agit per nuntios.

VENIT fortè Viennam ex D. Francisci familia Sacerdos quidam, Margaritæ perfamiliaris, idemque eius, uti & Yolandæ quondam conscientiaë arbiter. Margarita, ceu aliam nacta machinam, quam filiaë expugnandæ adhiberet, obse-

obsecrat magnoperè , ut cum Yolanda agat, frangatque durum illud puellæ pectus. Is Yolandam solam sine arbitris , omnibus animi viribus aggressus , mirari se ait , quid ad ea cœpta eam impulerit ? Hæccine ego unquam à te expectassem, ut me contempto, aliena sequerêre consilia? Enim verò metuo , ne te cœpti pœniteat. Summa est **MARIÆ** Vallis rerum omnium egestas : multæ te ibi manent ærumnæ : Quæ mentis tuæ hebetudo , huc tam ardenti studio ferri ? Pertæsa horum Yolanda , vir bone , inquit , animum illum , si nescis , gessi à pueris. Nunc annis maturior & mei iuris, id ago, quo pacto me Deo dedam. Tu si invides (etsi id molestè fero) fiet tamen quod statui. Contrà instare ille & scitari , ediceret sibi tandem quo auctore cœnobium elegisset, in quod ordini suo non modo nullum esset imperium , sed quocum ne quidem familiaris intercederet usus ? Mirari id se vehementer. Age , inquit , ubi nunc ad tuum illud cœnobium devenis , nec copia mecum loquendi tibi erit , & tu mihi , & ego tibi eripiar , alterumque alter in perpetuum amiserit , quid tunc lucri fecerimus ? Mitte isthæc, penitenda olim , meque audi. Ordinem D. Bernardi sectare. Me iudice rectiùs longè feceris. Ita te adire, tibi adesse ego , tuque mihi poteris. Contrà Yolanda : Non ita res habet , pro ut tu memoras. Ordinem ego , quem presso , probè novi , cœnobiumque quod elegi, tam gratum est carumque mihi , ut aliud non op-

tet animus, quàm ut eò recipiar. Cuius damno
 bonove id fiat, nihil pensi habeo. Denique huic
 rei voto meam obstrinxi fidem, quam fallere mi-
 hi nefas. Ad hæc ille; Ut video, religione teneris.
 At ea te liberare perfacile est, si modo me audis.
 Curabo ritè dissolvi votum; ita crimine noxaque
 vacabis. At Yolanda, Vir bone, inquit, inanis
 ista tua est oratio & levibus par ventis. Habet
 ordo noster viros sapientia & doctrina conspi-
 cuos, quorum usa consilijs falli profectò non pos-
 sum. Iam, quod lingua Deo promisit, id decre-
 tum quoque præstare factis. Nec datam aliquan-
 do fidem, ullius rei metu fallam. His dictis re-
 pulsus hortator importunus, recessit, iratus, ni-
 hil se fecisse operæ. Nec minùs id grave matri:
 Itaque convocatis in consilium marito & filio
 [maiore natu Friderico] & quotquot potuit
 clientium, exposuit, quid Yolanda adornaret:
 Nolle eam virum: decreisse inter Sanctimoniales
 Deo devotam vivere; in eo prorsus fixisse ani-
 mum. Territis omnibus hæc oratione & mœren-
 tibus, [Fridericus] præ cæteris sibi sumpsit so-
 rorem aggredi. Adit, & blando sermone exorsus,
 Cara soror, inquit, ne in malam partem accipias,
 si te pauca percunctor. Cui illa: Percunctor
 quamvis; respondero libens. Tum [Fridericus.]
 Dic, ergò, te amabo, Statutumne tibi Sancti-
 monialem fieri? Statutum, ait illa, idque palàm
 profiteor. Pergere tum frater. Quis porrò tibi
 huius rei auctor? An tuapte sponte huc ferris?

Dein-

Deindè, num tu ista seriò, an fictè atque simulatè? Seriò ago, inquit Yolanda. Quanquam non id ego, sed Deus agit. Ita autem acta mutare, est grande nefas. Contrà [Fridericus.] At, nisi me fallit opinio, alia te concitant. Piget tam diu te residere innuptam. Id mœror ille tuus, & gravis dudum animus, abundè probant. Nec nos non intelligimus quid sit officij nostri. Maturum est tibi circumspicere virum, opibus & genere illustrem. Atque is iam etiam repertus est. Hic irâ mota Yolanda, & indignanti animo: Erras, inquit, frater, erras. Si virum ego concupiscerem, meliorem, profectò, sortita essem, quàm tu unquam nanciscere coniugem. Maritum animi corporisque viribus averfor; proindè missum hunc facito sermonem, frater. Hæc loquentibus mater supervenit, abductamque Yolandam, doloso animo fucatisque verbis blandè adorturæ. Ne te conturbent, inquit, dicta tui fratris, charissima filia. Quin & patri tuam mentem aperui; quod tuo commodo nostroque factum est. Patrem utique scire oportebat tua hæc consilia. Quî enim ego patre ignaro, solo ductu, auctoritateque mea, Sanctimonialibus te aggregem? Itaque bono animo es; opitulabor ego ipsa tibi, ne dubites. Tantùm absterge illam mentis ægritudinem, & dede te lætitiæ. Utcumque intus afficiâre animo, ita tamen vultum, ita mores ad hilaritatem compone, ut fallas omnium de te iudicia, opinantium te cœnobiticam prenare vitam.

vitam. Ubi deindè, quid clam rei agamus, nemo erit, qui animadvertat, tunc votis obsecundavero tuis. Læta hæc matris oratione Yolanda, nec odorata dolum, curis deindè frena laxare, psallere, choreas agere, sed per simulationem; quippè ægra semper animi & de vitâ piè instituendâ sollicita. Undè sæpè mœror, maximè soli. Ita in contraria, gaudio ficto, verâque tristitiâ distractam, subjicit grave tædium, & hinc non parum crescente malo, quod sola secum ista concoquere deberet.

Cæterùm in puellaribus ludis atque iocis parèni sibi gratiâ nullam habebat. Quidquid in eo genere inceptaret, bellissimè cedebat. Diceres absque ea emori omne gaudium, cum ea reviviscere. Urbanitas antè omnia prorsus singularis, & suprâ omnem laudem. Inter hæc tamen recti tenax, & quamvis aperta lætitiæ, clausa tamen crimini. Artibus quoque virgo ingeniosa virtutem intendebat. Si psallendo agendæ choreæ, id genus cantilenarum depromebat, quod cursum concitatum, saltumque vehementem posceret. Ita fatigato protinus corpusculo, & plectebat ipsa sese, & choreæ citiùs eripiebat. His cæterisque rebus esse in amoribus omnium, quamquam id ipsa nollet. Vulgò etiam credere omnes, deposuisse eam sanctioris vitæ consilia. Sed longè secus erat. Ludicris interesse coacta, multas antè fundebat lacrymas; post ioca, ipsâ simulatione tædiosa, redibat ad fletum. Interim cum
matre

matre sæpè expostulabat, rogans, ut finem his rebus daret. Hæc flens, supplicesque iungens manus, identidem miserabili prece ulque ad molestiam orabat. At nocta latebras & secretum, litteras dabat ad patres Prædicatores. Erant litteræ plenæ querelarum, testesque anxij & afflicti animi. Waltherus sæpè rescribebat consolatorias. Ipse etiam, cum data opportunitas, visibat & coram solabatur, magno Yolandæ malorum levamine.

Quin antistita virginum **MARIÆ Vallis** litteris nuntiabat, magno se suasque sodales teneri Yolandæ desiderio; quibus Yolanda per noctis secreta rescribebat suâ manu, nunciabatque desiderium & ipsa suum, & ex desiderio cæterisque hæc in re adversis, summum animi dolorem; nec eò tamen dimoveri se de constantiâ. Contrâ, optare unicè, omnibus se dicare ancillam. His nocturnis litteris crebras diuturnasque iungebat inter comprecandum vigilias. Quorum omnium nemo quidquam crederet, imò ne suspicaretur quidem, qui de die lætam, canentem, tripudiantem cerneret. Ita simulare porrò necesse erat, quod observaretur undique per subornatas à matre custodias, in id invigilantes, ne Yolanda ad patres Prædicatores litteras daret, aut nuntia mitteret, cum ijsque sermonem misceret. Si quid horum deprehensum, resciebat per custodias continuò mater.